

INSTANTANE**Camuflaj**

Il blestemăm de câte ori ne poticnim pe-o margine de trotuar sau facem mătânil pe caldarâmul stricat cu consecințe mai mult sau mai puțin grave. Bombănim enervați când bateria se consumă după câteva ore și pe ușile magazinelor ne întâmpină avizul: „N'avem niciun fel de baterii”.

Sună curios, de sigur, că o socotesc printre neajunsuri și îmbrățișarea ce de multe ori pe întunerecul de păcură suntem nevoiți să o primim, îmbrățișarea aceea vijelioasă, bruscă, ce scutură tot lăuntru tău și te face să vezi stele verzi o bună bucată de drum. Mai zici sau nu „pardon”, e tot una. Subt protejirea întunerecului discreția e strict respectată de ambele părți. Dar mai ales seara târziu când întorcându-te dela vreun spectacol observi că ultimii drumeti se împrăștie care încotro și ești nevoit să-ți pipăi singur cărarea prin beznă tresărind la fiecare foșnet de frunză, la fiecare svon, de teamă că cineva se ține după tine. Și iarăși, noaptea, când citești în pat, cum fac unii care nu pot adormi fără acest somnifer al lecturii, noaptea, la ora misterele, când te pomenești c'o bătaie puternică în geam îți vine să te ascunzi în fundul pământului de groază. Greu îți potolești palpitațiile inimii, mai cu seamă dacă citeai în clipa aceea vreun roman polițist sau crâmpie dintr'o carte de teosofie. Și ce era de fapt? Patrula de serviciu a descoperit o mică spărtură în hârtia dela geam. Asta ca asta. Dar când din neglijența vreunei servitoare ești purtat în fața consiliului de război și te lovești de intransigența omenească. Ba de mai trebuie să bagi mâna în buzunar să plătești amendă pentru cutare geam luminat, nu-ți vine să blestemi atunci interminabilul camuflaj?

În primăvara aceasta rece și tristă cerul însuși a urmat parca exemplul pământului camuflându-și și el becurile luminoase, cu excepția câtorva nopți numai ce le-am avut senine.

Dar camuflajul mai are și avantajile lui. Înlesnește anumite operațiuni ce se execută numai la întunerec, ca veritabilele dantele olandeze. Așa de pildă încălecări de garduri și vizite nepoftite prin proprietăți străine. Ce nenorociți s'ar simți pungașii pe planeta Jupiter, luminată de cei opt sateliți, de cele opt discuri aurii. Ar trebui să se lase de meserie. Apoi camuflajul mai are o parte bună: dispenzează pe om de salul. Deși ochii noștri acum, după îndelunga viețuire în întunerec, și-au însușit ceva din darul de-a vedea noaptea al pisicilor, totuși vezi cum se strecoară cutare sau cutare cunoscut pe lângă tine fără să te observe. Dacă mai ține mult camuflajul, cred că se desființează salutul cu totul. Și bine-ar face. Cel puțin în anotimpurile reci să nu mai fii „silit a-ți scoate pălăria de pe cap la fiecare pas.

M'am convins într'o seară din puținele seri calde și frumoase ce le-am

Eată lumea! v'o dau vouă oamenilor,
Joe din criul nalt au strigat;
Vouă eu v'o dăruiesc spre moștenire;
Însă împărțiți-o în frați!

Tocma după ce 'mpărțala se făcuse
Pe jos și poetul au venit.
Ah! nimica nu mai rămăsese slobod,
Toate își aveau a lor stăpân.

Incerările de a procura plăcere păturii culte dela mijlocul veacului al XIX-lea prin publicarea de literatură beletristică după literaturile străine au fost destul de stăruitoare. Astfel s'a produs și în jurul acestei poezii Schilleriene un frumos început de mișcare literară la Români. Un profesor dela școlile din Blaj își publică „Impărțirea lumii” într'o gazetă politică, comercială și literară: *Curieru Român*, în 1846. Deși e scrisă în formă de vers, această încercare e și ea mai mult o proză ritmată, iar fondul modelului este prea liber redat de către L. I. Many.

Cronica literară

Virgil Carianopol: „Poeme de pe front”.

Ed. „Bucur Ciobanul”, 1943.

de **Aurel Marin**

Am scris, nu de mult, despre cartea tânărului poet Emil Micu intitulată *Poeme de pe front* și aminteam că, sub un titlu asemănător, și-a adunat versurile de război și d-l Virgil Carianopol.

Nu interesează, de sigur, o titlatură sau alta, câtă vreme avem aface cu o contribuție remarcabilă la literatură ce oglindește conflagrația actuală. Ca și cei dinaintea sa, și ne-am ocupat aproape de majoritatea acestora, d-l Virgil Carianopol nu cântă lupta, războiul propriu zis, ci stările născute din el, descriind, cu predilecție, ecourile trezite în conștiința-i turburată.

Este și aici locul pentru exprimarea unor sentimente molcome, dorul de părinți, de casă, de iubită și chiar de o moarte pe câmpul de bătaie!

Poezia mare de război, revelatoare, nu și-a găsit încă interpretul.

Deocamdată, în versul d-lui Carianopol, armonios și de subtilă contemplație, nu vom afla nicio preocupare nouă, mai puțin dinamismul sălbatec adecvat unor momente ce vor să fie unice.

Modul expozitiv nu este și cel mai fericit:

Am ucis azi noapte doi dușmani,
Cu ochi clari, cu frunțile de apă...
Se 'ntindeau s'arunce cu grenada
Peste noaptea ce-mi intrase 'n groapă.

I-am ucis. Erau înalți și triști,
Fețele le semănau a spume.
Parcă îi făcuseră ai lor
Çu povești, nu cu femei din lume.

Am ucis azi noapte doi dușmani,
Doi fiicăi ce coborau din vis —
Dar sunt mândru, țară, că te apar...
Doamne, pentru Tine am ucis.

Sentimentul există, deși palid.
Și totuși în *Poeme de pe front* se

găesc destule poezii care să îndreptățesc publicarea lor.

Micile crâmpie de viață de campanie, evocările zărilor imensei Rusii, nu ne lasă indiferenți.

Chiar felul de a scrie al d-lui Virgil Carianopol este cu atenție supravegheat, e mai puțin diluat ca în ultimele sale producțiuni. Este evidentă o alegere în ce privește simbolurile cărții.

În asemenea ocazii versul capătă cadențe de baladă:

Înaintăm și mergem mai adânc,
Nici pomi, nici case, nici senin măcar —
Și ploaia plânge, plânge, cenușe,
Pe frunțile de vise și de var.

Fără a încerca forțate note patriotice, ci oglinzind numai o experiență a războiului, imediată și relevantă în aspectele caracteristice dar nu teribile ale acestuia, autorul aduce mărturia unei sensibilități ce merită să fie reținută iar *Poeme de pe front* se înscrie printre cărțile reprezentative ale noii generații.

Dacă ar fi să ne exprimăm o dorință, ne-am duce cu gândul la o poezie de largi cadențe în care sufletul mareț al Românului jertfii generos, pe front, să se arate așa cum e: cuprins de mari sbuciumări, conștient de însemnătatea faptii; în sfârșit, la o poezie care să cuprindă, în mică parte măcar, ceva din grandoarea teatrului de luptă răzărtean.

Acolo, pe front, se încep și se sfârșesc destine de oameni și de popoare. Interesează mai puțin oitatul după Ileana sau Ana cât conștiința că se rezolvă, într'un mod atât de feroce, problema de viață și de moarte pentru colectivitate.

Până ce această poezie se va naște, culegerile de versuri, ca aceea a d-lui V. Carianopol, vin să prezinte un material necesar ca cineva să-și poată face o idee asupra ansamblului.

Strigături basarabene

La femeia somnuroasă
Mătură măța prin casă;
La lelița cea frumoasă
Stă gunoiu 'ntins în casă.

M'o trimes mama la clacă
Să-mi aleg fată să-mi placă,
Mi-am ales din două sute
Una cu coastele rupte.

avut că sunt totuși mai mulți decât am crezut eu oamenii care binecuvântă întunerecul. Am trecut prin parc și călăui un colțisor să mă odihnesc. M'am oprit la prima bancă. Doi tineri: el și ea, cîrpeau domol ca două păsărele. M'am dus mai departe. Pe-a doua și a treia bancă

la fel. Am umblat tot parcul și nicăiri n'am găsit unul singur sau trei la un loc. Numai numere cu soț. Am înțeles apoi că suflete stinghere n'au ce căuta acolo. M'am îndreptat spre casă.

Ecat. Pitiș

Întoarcere de pe front**Cap de pod pe Cuban****Drum de ape în beznă**

de

Ion Colan

Când să pășim pe bordul scumpei noastre „Moldau”, băieții se imbiau ca Grecii la pușcărie:

— Luați-o Dvs. întâi, Domnule Căpitan, că vi-s comandir.

— Lasă fleacurile — aici ni-s toți o apă!

— Ba că doară ne-o feri ăl de sus! — face Lugojanu, uitându-se fără cine știe ce dragoste la sbuciumul mării de subt noi.

S'a dat drumul la motoare și acum „Moldau” se îndreaptă spre celelalte

vase, unde va aștepta ordinul de plecare.

Partir ç'est mourir un peu.
Numai că de data asta se putea muri de-a-binelea.

Cei de pe mal flutură din capele:

— Auf wiedersehen!

— Noroc!

Le răspundem la fel.

Nu prea credem noi în acel „wiedersehen”, dar, în fine, dacă așa se obișnuiește, n'o să stricăm tradiția.

Ni se dau pieptarele de salvare

Caleidoscop

de Lucian Valea

Au reinceput...

șezătorile literare ale ziarului „Ardealul” din București.

În ultimele săptămâni sufletul și gândul ardelean s'au dăruit din plin în orașele moldovene, unde scriitorii și poeții grupării au dus solle de bună-vestire pentru așteptatul mâne. Și s'a putut face pentru a nu știu câta oră constatarea că în vremurile de cum-pănă, istoria merge pas la pas cu cultura. Evadarea din câmpul uneia în-semnează moartea nației, fiindcă amândouă sunt creațiile exclusive ale etnicului. Cum s'o priceapă asta „esteții” lansatori de manifeste când pentru a te găsi pe linia românismului, ei propun exaltarea urbanului și primatul exclusiv al burgheziei. De când coloraturile socialiste se pot transforma, în veacul nostru, în valori estetice? O precizare a celor ce luptă pentru neam și cultură credem că va veni în curând. Nu un răspuns dat „anonimilor” ci o punere în lumină a problemei, odată pentru totdeauna.

De pretutindeni

Ziarul Tibetului

În Tibet există numai o singură publicație de știri, un fel de ziar. Acesta este tipărit într'o cabană în apropiere de satul Kylang, situat la 4500 m. Înălțime. De aci singurul ziar tipărit al Tibetului este distribuit la toți pustnicii și la toate mănăstirile țării.

Vii la 2700 m. Înălțime

Există anumite vinuri ale căror vițe cresc chiar la mare înălțime, în Armenia la 1900 m., iar în regiunea Himalaia chiar până la 2700 m.

Animalele dresate trăiesc mai mult

S'a constatat că animalele dresate din circ trăiesc mai mult decât animalele nedresate din grădini zoologice, bucurându-se și de o sănătate mai bună. Faptul se explică din punct de vedere psihologic, afirmându-se că dresura dă animalelor, spre deosebire de simpla expunere, un nou conținut în viață.

Submarine medievale

Încă în anul 1500 arhiepiscopul de Upsala în Suedia vorbea în scrierile sale de „vase din piele, construite de piraii Grutlandei pentru a merge pe și sub apă”. Se pare că este vorba de un fel de submarine medievale.

pline cu plută măcinată sau în bucăți mari. Parcă am fi elevi la o școală de scrimă. Nu ne mai lipsește decât chivăra cu plasa de sârmă în față.

În timp ce ne legăm pieptarele, căscăm. Știm din exercițiile făcute toată vara, că nu ni le atârnam de gât, așa, de fudulie.

Lugojanu întreabă naiv:

— Oare m'o ține asta pă apă dacă o hi să facem baie?

Pluralul *să facem*, exclude ipoteza unei băi de bunăvoie.

— În nădejdea lui, dă din mâni, vere, că altcum rămâne doamna Eva văduvă,

— Că să știi!

„Moldau” — așa mititică cum e, tot suportă vreo sută cincizeci de ostași, plus materialele încărcate în căruțe și chesoane, plus caii. Cum totul nu e decât platformă, stăm afară, unu'ntr'altul, spațiul devenind și mai strâmt din pricina pleptarelor. Cu ele

+ Henri Focillon

de

ION BERCIU

S'a dus în lumea de dincolo, nemângâiat pentru soarta țării sale și neîmpăcat de toată răvășirea de gândire și simțire din aceste zile, departe de pământul iubit al Franței, savantul profesor de istoria artei dela Sorbona, Henri Focillon, membru de onoare al Academiei Române.

Învățătură Focillon, al cărui renume trecuse de mult peste mări și țări, a fost unul din puținii adevărați prieteni ai țării noastre. El ne-a cunoscut, ne-a iubit și ne-a apărat în fața tribunalului conștiinței universale, unde, după încetarea măcelului vor trebui să se prezinte, cu meritele și păcatele lor, atât indivizii cât și națiunile.

Francez, în cel mai nobil înțeles al cuvântului, deci spirit limpede, pătrunzător și desinteresat, înarmat cu vaste cunoștințe și, mai presus de toate, cu o unică putere de iubire a oamenilor, Henri

Focillon, înțeleptul care știe să se scufunde în tainele trecutului și să analizeze nemilos prezentul, s'a apropiat și de neamul nostru, nu fugar, ca atâția străini, ci răbdător și îndelung, privindu-ne în ceea ce avem noi mai nepieritor și mai specific, — arta populară în general și cea modernă în special.

„Arta unei națiuni — spunea el — este imaginea cea mai poetică și cea mai reală a calității ei umane. Toți au colaborat aci; nu numai marii măștri, dar mulțimea, poporul întreg, nu numai voința prinților, ci mai ales gustul și geniul celor umili. În artă avem depozitul arhivelor spirituale cele mai autentice ale unui neam. O națiune fără monumente de artă nu este decât o formațiune politică efemeră. Chiar dacă un neam ar pierde libertatea și unitatea sa,

— Continuare în pag. 5-a —

MUSTRĂRILE TRECUTULUI

de

de Aurel Precup

II

Avem, azi, puzderie de școli. Ni-e plin capul de învățătură, strânsă numai din școli întreținute din punga Statului.

Avem preoți care nu mai sunt în sarcina enoriașilor. Ne-a făcut Statul toate înlesnirile, obișnuindu-ne cu credința că el este dator a face toate cheltuielile, pentru a ne lumina mintea și sufletul; ba chiar și meseria, „plug de aur”, s'o învățăm tot pe bănci școlare.

Ne bucurăm, în această țară bine-cuvântată, de toate bunătățile pământului, chiar și în vremuri de încercare, ca cele pe care le trăim azi. Ba mai mult: Dela Unire am fost lăsați să sburdăm cum am vrut, îmbrățișând toate doctrinele politice, deși, de multe ori, din lipsa de cunoștință de carte sau pricepere, eram puși să votăm liste, cu semne, pentru a ne ferici țara, cu guverne pline poate de bunăvoință, dar lipsite în mare măsură de cadrele fundamentale ale oamenilor de omenie.

Ne-am fărâmițat în partide mărunte, cu partizani compuși în special din nemsug, ne-am hulit bunici, părinți, ba nu a lipsit nici lupta dintre frați.

Să fi fost aceasta numai bătaia lui Dumnezeu, dela care ne-am întors fața, uitându-L, sau ni s'a întunecat mintea din cauza belșugului din bine-cuvântata Țara Românească?

„Astra” transilvană încearcă azi să înnoade firul rupt al tradiției sale de totdeauna, pentru cultivarea omeniei românești, a virtuților și conștiințelor, pentru binele și propășirea noastră, a celor de azi și a celor ce vor veni după noi.

Prin cercurile culturale dela sate, sau pe cartiere de oraș, mână în mână cu preoții și învățătorii, cu bătrânii venerabili ai satelor și orașului, cu tineretul dornic de a contribui în mod real și temeinic la refacerea nivelului moral al omului dela țară, al muncitorilor ieșiți din rândurile țărănimii și transplantați în jurul industriilor unde lucrează, cât și a celor transplantați într'un mediu străin sufletului lor sănătos de adevărați Români, expuși din cauza lipsei de îndrumare la perversitate și deci la rătăcire, se dorește a contribui la organizarea rânduită a vieții noastre, pe tărâm cultural, social și moral.

— Va merge cumva! — încheie el.

Ora 8 seara.
În Crimeea la ora 8 e întunec în Septembrie.

O rachetă verde s'a înfipt în cer. E semnalul de plecare.
Adio, Crimeea!

Toate vasele au pus capul pe direcție. Un timp și-au tot făcut semnale optice, pe urmă beznă le-a înghițit pe flecare. E atâta întunec, că de-abia poți desluși, vag, conturul oamenilor, răsturnați care pe unde-a apucat, sardale „Robert” în cutie desfăcută. Unii s'au lungit sub căruțe, alții în căruțe, peste lăzile cu munițiuni. Căii cu fața spre mare și spatele spre noi, stau ca la conovăț.

— Ce-i aia „conovăț”? — îl întreb odată pe căpitanul Zeno Balatescu, un om pe cuvântul căruia se poate clădi o biserică.

Scrisoare de pe front

Domnule Părinte,

Deși sunt departe în răsărit, luptând pentru apărarea „Cruții”, din când în când gândurile mi se îndreaptă spre satul de unde am plecat.

Aici întâlnim la tot pasul numai ruina și mizeria pe care au lăsat-o cei fără Dumnezeu.

Cu toate că a trecut iarna care a fost atât de rea cu noi, întâlnim la tot pasul bătrâni, bătrâne și copii muritori de foame. Căci bolșevicii au avut ei grijă ca să distrugă totul de unde s'au retras.

Într'o zi frumoasă de Mai, la marginea unui sat prefăcut în ruine, întâlnesc vreo șase copii desbrăcați, cam între 2—5 ani. Mă înconjoară și încep să-mi ceară pâne. Scot o bucată de pâne, le-o impart la toți. Toți încep să-mi mulțumească; pe cel mai în vârstă îl văd că și face *cruce* și mulțumește lui Dumnezeu.

Atunci mi-am zis: chiar dacă murim, acești nenorociți trebuie scoși din mizerie.

Cu toate că este vară și lipsa la noi nu poate fi atât de mare, m'am gândit că și pe la noi or fi copilași de aceștia, ai căror părinți sunt lipsiți de mijloace. Și pentru că sunt departe și pe acești copii nu-i pot mângâia personal, vă trimit D-voastră suma de 2000 (două mii) lei, pentru a da, la nevoie, bucata de pâne celor nenorociți.

Acești bani sunt din solda mea pe care o primesc aici pe front, de multe ori în zile grele și cu sudori reci. Deci vă rog să primiți puținul meu dar.

Cu tot respectul, fiu al parohiei D-voastră,

Serg. Major Nanu Ioan

Oficiul poștal militar Nr. 33.

Scrisoarea a fost trimisă Părintelui I. Micu din Cristian. I-am făcut loc spre a serui prilej de meditație multora.

La baza acțiunii stau pavăzele trecutului:

Familia, Biserica, Școala, Armata și societățile culturale și profesionale.

În această direcție trebuie să luptăm pentru a reface viața familiară *sobră*, a cultiva prin ea dragostea de carte, de meșteșug, de omenie și de bărbăție, hotărât clădite, în neclintită dragoste de neam, cu jertfira tuturor plăcerilor ce de sigur nu pot fi procurate decât cu bani ce nu se pot strânge cu ușurința cu care se cheltuiesc pentru satisfacerea plăcerilor.

Și să nu uităm că îmbuibarea seacă sufletul, transformând un neam vrednic într'o masă amorfă, gata să jertfească totul pentru asigurarea binelui personal.

— Stăi să vezi, ce-am pățit eu cu conovățul asta!

Și Balatescu povestește:

— Eram sublocotenent nou-nouț, vărsat la un regiment oarecare. Într'o seară primesc ordin ca a doua zi toți caii să fie la conovăț, deoarece „se va produce” o mare inspecție a medicului veterinar.

Chem majurul, îi dau ordinul să-l citească și el, adăugând că dacă n'or fi caii la conovăț a doua zi, mai bine să dezerteze decât să dea ochi cu mine. A doua zi toți caii, aliniați frumos, cu cozile înnodate, erau înșirați în lungul unui ștreang gros ca pe mână și ronțăiau, care grăunțe, care fân.

Mă uit eu după conovăț la botul cailor, conovăț ca părul pe ou.

Mă uit la coada lor, de conovăț nici poveste.

— Să vie majurul! — zic, cu capsă pusă.

Majurul vine găfâind.

— Și zi așa, majurule, așa ne-a fost vorba? Pușcăria te mănăncă ti-

Cultul Demonilor

de
Pr. Nic. Bărsan

Din învălmășeala cugetării de dinainte și după creștinism au ieșit manifestări pe care anumite cercuri oculte le consacră drept religioase. Era un fel de cult păgân îmbăscit cu tot felul de practici, care desfigurau și înălțau adevărata credință religioasă.

Privit în zarea veacurilor acest cult îl putem considera ca erezie a spiritului, care mână omenirea spre rău și care constituia un jug cu atât mai greu de purtat cu cât aceste practici erau o permanentă ispită.

Un turn Babel al minții.
Aproape toate aveau amestec demonic. Gândiți-vă la idolii păgâni, la credința rătică în vorbirea cu morții sau spiritism, magie, necromancie, terosofie etc. Iar toți care le foloseau erau victimele unor primejdioase iluzii.

A trebuit să vină Hristos ca să sfărâme practicile păgâne și să pecetluască religia de înaltă și severă spiritualitate.

Și glasul acesta strigă de pe înălțimea Sfințelor Altare Bisericești, de aproape douăzeci de veacuri, ca să audă și surzii și ca să trezească și pe cei ce nu înțeleg graful Cerului.

Au fost și de aceștia și sunt. Ba sunt mulți, dacă nu mulți foarte.

Și ei se numesc creștini.

Toate înă sunt stări de lucruri moștenite de aproape trei mii de ani. Și parcă am vorbi de cele ce se petrec astăzi sub ochii noștri.

Inchinatorii acestui cult demonic dănuiesc și azi.

Vezi din timp în timp reclama câte unul „sfânt”, pripășit pe alocuri să ghicească viitorul, sau auzi de ședințele spiritiste, dacă poțezi să vorbești cu cel de dincolo de marginile pământului.

Și mai ales ședințele spiritiste se folosesc. Sunt rămășițe din „tot felul păgănesc”. Iar năviți cred.

Este o schimbare a realității vieții. Războiul trecut, ca și cel de azi, prin pierderea celor dragi a făcut, pentru cei îndolțiți, să întrevadă prin spiritism puțința unei mângâitoare legături și comunicării cu sufletele morților. Durerea mare îndurată de cei vii, prin astfel de pierderi, i-a făcut victimele acestor iluzii și manifestări dubioase.

Nu se poate afirma inexistența spiritelor. Religia nu neagă acest lucru. Dar aceste spirite nu se supun poftei „medului” de a activa în ședințele spiritiste. Spiritele au lumea lor. Nimeni din oameni n'are putere să ceară spiritelor lucruri pe care nici ele nu le știu.

Cunoașterea viitorului din aceste capricii spiritiste e din domeniul fanțoziei. Tot astfel despre vicia de dincolo pe care nu o știm decât prin credință.

Ca în orice lucru nu e greu să găsești adevărul, e greu să n'ai dorința de a-l găsi.

Biserica creștină are cuvântul Mântuitorului pentru această practică bolnavă a spiritiștilor.

Că duhurile celor morți nu pot vorbi cu cei rămași în viață ne-o arată pilda bogatului nemilos și a săracului Lazăr. Sf. Ap. Pavel le deschide ochi acestora când zice: „unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de spirite înșelătoare și de învățăturile diavolești”. I Tim. IV; 1.

Tot astfel în legea testamentului vechiu se oprea vorbirea cu morții; „Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile morților nici la vrăjitor; să nu-l întrebați ca să vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru”. Lev. 19; 31. Profetul Isaia se ridică cu putere împotriva acestor vedenii satanice: „dacă vi se zice însă, întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul cari șoptesc și bolborosesc, răspundeți: Nu va întreba care un popor pe Dumnezeu Său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? Is. 8, 19.

Iată de ce Sfânta Scriptură numește vorbirea cu morții, cultul demonilor.

Poporul nostru s'a păstrat prin respectarea și spărarea dreptei credințe, cu prețul marilor jertfe. Biserica a fost și este păstrătoarea tradițiilor noastre creștinești, ce drept steag în vârful catargului are Sfânta Cruce, simbolul suprem al creștinismului.

Dar împotriva acestei zestre morale și sfinte s'au mobilizat rățacirile în frunte cu spiritismul, introdus la noi de oculta iudeo-maghiară, prin secta spiritistă a medicului evreu Grünhut Adolf, directorul revistei spiritiste „Égi-Világosság” — Lumina Cerească —, din Budapesta. Parodierea Sfințelor Taine de către adepții acestei secte spiritiste se cunoaște mai bine la granița de vest a țării. Spiritismul cere îmbrățșarea lui de către pătura cultă. De aci se poate vedea și gravitatea acestor probleme.

În astfel de împrejurări singură biserica poate lumina, după porunca dumnezească, pe cei rătăciți.

Să nu schimbăm credința în Dumnezeu cu credința în oameni. Evangheliă e suprema treaptă a științei. Un singur leac este: întoarcerea la Hristos. Numai el este în stare să potolească sbucitul sufletului.

Vino prin urmare în împărăția de lumină a lui Isus; aici îți se va îngădui o bogată dezvoltare a virtuților tale și o vicăie ce nu se vestejește, sub norii grei ai durerii.

Hristos este „Calea, Adevărul și Viața”.

călosule! Unde-i conovățul — ... cui te-a închinat de majur? Să-mi mănă mie cariera, pentru conovățul tău!

Majurul cască niște ochi mari, mirați, cât grotelile dela Adschim-Uskaj.

Este conovăț, Domnule sublocotenent, să-l saie ochii cui nu l-a văzut, că l-am întins cu mâna mea încă de aseară, și am pus și santinelă, să nu mi-l fure cineva, că știți cum e unii, nici nu te întorci și...

— Unde e mă, unde e, dacă zici că l-ai pus?

N'a mai fost timp de explicații, că medicul veterinar și trecuse în inspecție prin spatele cailor și acum venia întins spre mine să mă felicite pentru felul frumos cum i-am prezentat cail la conovăț.

— De unde să știu eu, încheie căpitanul Balatescu, că sfoara aia groasă în lungul căreia erau înșirați cail, ca mărgelele pe borangie, în armata română se cheamă conovăț?

— Da cu majurul cum te-ai descurcat?

— Ei, i-am spus și eu că am glumit, ca să-l încerc...

Înșirați, deci, cail cu fața spre mare, ca la conovăț, trupa a fost presată spre centru, într'un spațiu strâmt, de nu puteai întinde un picior, că te loveai ba de unul, ba de altul.

Vrenea se schimbăse în rău. Un strat gros de nori se lăsase umed și rece până pe „Moldau”.

Valurile dese și mărunte se izbeau de pereții porțiței, pulverizând apa sărată peste trupuri ce păreau inerte.

Frigul jilav ne aduna genunchii la gură.

Foile de cort ni-s trase peste cap, doar-doar ne-om încălzi.

Unii — norocoșii care au apucat la adăpost, sub căruțe — dorm ca bușteni, sforăind întretăiat, ca motoarele cu defect la carburator.

Lugojanu — el știe cum — s'a înfipt ostentativ ic între doi nemți. Unul îi puțuia n'ceafă, ceea ce — îmi va povesti a doua zi — i-a adus aminte de

Eroii noștri

Râșnov

Ioan I. Scurtu

Soldat

Feciorul cel mai mare al lui Ioan și Mariei Scurtu (Scurtuț).
Era născut în anul 1921, August 27. Nu urmase la meserie, dar prinsese dibăcia tatălui său de-a face drumuri și poduri mai mici pe coastele cele mai abrupte ale pădurilor. Se înfrățise, în munca lui, cu codrul.

Făcea parte dintr'un Regiment infanterie. Pleacă în război la 15 August 1942 și după o lună de luptă la Stalingrad și apoi la COTUL DONULUI, cade în 23 Septembrie 1942, lovit de Brandt la coasta stângă. Este înmormântat în comuna Growchi la Don.

Nu era căsătorit, nici avere n'avea, dar era cel mai bun sprijin al familiei, împovărată de șase copii mai mici.

Rezultatul examenului de bacalaureat

Comisia liceelor teoretice, prezidată de d-l prof. univ. Tudor Vianu

1. Putu A. Livia	8.87	31. Cratochvil Liliana	6.75
2. Anghelescu I. Alexandrina	8.62	32. Preotul Livia	6.75
3. Morariu Adriana	8.62	33. Săvulescu Lucreția	6.75
4. Macri S. Rodica	8.37	34. Ionescu Georgeta	6.62
5. Bizinechi Valentina	8.00	35. Enache Valentina	6.50
6. Pîso Marilena	8.00	36. Rădulescu Margareta	6.50
7. Sandu Fl. Georgeta	8.00	37. Ghiorghlade Margareta	6.37
8. Trandabur Eugenia	7.87	38. Ionescu Maria	6.37
9. Bodo Ludmila	7.75	39. Sasu Susana	6.37
10. Gabor I. Silvia	7.75	40. Belciu Iulia	6.25
11. Leucă Veturia	7.75	41. Florescu Silvia	6.25
12. Pap Margareta	7.75	42. Moșoiu Maria	6.25
13. Piticaru Dorica	7.62	43. Oprea Virginia	6.25
14. Proca Lavinia	7.62	44. Tomescu Florica	6.25
15. Mărculescu Madalene	7.50	45. Aldea Dorica	6.12
16. Pop Stela	7.50	46. Noaghea Ileana	6.12
17. Radu Georgescu Tamara	7.50	47. Palade Georgeta	6.12
18. Terment Victoria	7.50	48. Pogori Maria	6.12
19. Moșoiu Margareta	7.37	49. Tomescu Elena	6.12
20. Tripea Marioara	7.37	50. Vârli Liviu	6.12
21. Nițulescu Valentina	7.25	51. Metzler Tiberiu	6.12
22. Manițu Silvia	7.12	52. Pollak Eugen	6.12
23. Șerban Alexandrina	7.12	53. Brânduș Ana	6.00
24. Șufană Maria	7.12	54. Dănescu Paula	6.00
25. Bușilă Eugenia	7.00	55. Găitan Alexandra	6.00
26. Manolescu Magdalena	7.00	56. Modrogan Maria	6.00
27. Minculescu Margareta	7.00	57. Nicolau Maria	6.00
28. Popovici Mioara	7.00	58. Poplțeanu Veronica	6.00
29. Tabac Maria	7.00	59. Teodorescu Maria	6.00
30. Țețu M. Lia	7.00		

când dormea acasă în grajd și-l încălzea răsuflarea văcuții lui.

Singură „Moldau” trăiește. Toți viețuitorii ei de acum câteva ore par morți de-abinelea. La răstimpuri, câte un oftat prelung se leagă de sfârșitul altui of:

— O, Doamne!
— Um Gotteswillen!

Și mergem așa, pe drum de ape în beznă, fără să ne știm, fără să ne vedem, ore întregi, în legănări sdruncinate de firavă porțiță.

Oicând ne putem izbi de vreo mină, dar asemeni bălăii de pe uscat, considerăm pe „Moldau” vrăjită; nu se poate ca chiar ea să se lovească de ucigașa unealtă ce plutește pretutindeni. Nu se poate!...

Nimeni nu fumează, nimeni nu vorbește.

Valurile despicate de ciudata navă, se sparg de botul ei iar vântul ne aduce stropi reci și sărați.

O stare de *mi-e tot una* se simte în fiecare.

Sunt patru ore de când tot mergem și nu mai ajungem.

Cine toarnă apă cu găleata peste noi?

— Diii... gloabă!
Asta ne mai lipsea!

Am ațipit.

Ploaia mărunță își cerne descurajarea peste trupuri înghețate.

Au!

Cineva m'a călcat cu cisma peste umăr, lăsându-se cu toată greutatea.

Foia de cort e cârpă scrobită. Așa s' foile de cort: cum le plouă, se scorojesc, devin țapene.

Orele se lungesc în ploaie și'n apă. Opt, nouă, zece, unsprezece, douăsprezece...

Scot capul din foaia de cort, o clipă doar.

Nici în iad nu poate fi mai întunerec.

Și las foaia să cadă din nou pe trup, ca peste un bagaj uitat afară.

+ Henri Focillon

Continuare din pagina 3-a

prin artă, care este mijlocul cel mai minunat, acel neam poate să se ridice, să vorbească liber și să-și recunoască fiii rătăciți.

Istoria poporului român și a artei sale ne dovedește cu prisosință acest lucru.

În studii grele de știință, de idei bogate și de interpretări magistrale, în conferințe publice, și în orice împrejurare, vajnicul orator, care ca iluminat de o descoperire deosebită și-a întărit credința în puterile vii ale latinității la contactul cu acest colț al romanității orientale, ne-a purtat cu sine și ne-a scos în față pentru a fi văzuți și admirați.

Ochiul său de iubitor al frumosului a înțeles tot farmecul mânăstirilor voievozilor, toată splendoarea arhitecturii și picturilor, tot geniul rasei, concretizat în cusături, în covoare, în olărie, în săpături în lemn, precum și în dominarea tuturor influențelor, în asimilarea lor și în impunerea noilor creatori ai unor legi ale pământului românesc, ușor de recunoscut, prin dărzelele dacă, limpezimea latină și echilibrul mediteranean.

Înima sa mare, de spirit ales, de frate mai larg adăpat din izvorul ideilor fecunde, ne-a înțeles destinul, ne-a pipăit rănile trecutului și ne-a deschis și căile viitorului.

Am stat aici, din negura vremurilor, puternic prinși de Carpați, cu o permanentă deschidere către lumea apuseană, Dunărea. Am rezistat, cu hotărâre, invaziilor barbare și culturale și am creat suflet, artă nepieritoare, în puținele clipe de răgaz, potrivit unei înzestrări ancestrale. Politicește provinciile noastre au fost răpite și dominate de diferiți stăpânitori, culturalicește însă răul subteran al spiritualității noastre a curs și a hrănit întreg organismul etnic, dintre Nistru și Tisa. Transilvania a fost fortăreața și leagănul celor mai vechi energii ale rasei.

Avem la porțile Răsăritului o misiune: aceea de a crea pentru întreaga umanitate puteri spirituale vrednice de a fi luate în seamă și folosite, ca bunuri universale. Nimic nu lipsește națiunii noastre: ea are virtual toată zestrea trebuincioasă unor mari creațiuni, demne de latinitatea cea veșnic biruitoare prin puterea gândului într'aripat.

Recunoștința noastră îndurerată se îndreaptă azi spre omul, care a vorbit și a scris, dintr'o pornire lăuntrică sinceră, așa de minunat și așa de adevărat despre națiunea noastră: spre Henri Focillon, francezul și latinul neînfrițat.

Orașul de 1000 ani

Micul orașel Fallersleben, care se găsește pe distanța Berlin—Hanovra, după care și-a luat numele compozitorul imnului național german, August Heinrich Hoffmann von Fallersleben, poate privi cu mândrie în urma sa, deoarece existența sa numără nu mai puțin de 1000 de ani. După un hrisov din Magdeburg, acest oraș a fost fondat în anul 943 de către împăratul Otto I.

RAPORT

Scoala Tărănească de femei „ASTRA” Prejmer în anul 1943

II.

Cursul de bucătărie și gospodărie casnică s'a ținut sub conducerea D-nei Melania Ludu, ajutată de D-na Cornelia Seceleanu și s'a ținut zilnic, între 14 Februarie și 4 Aprilie.

Elevele, femei căsătorite și fete tinere, își aduceau pe rând de acasă fiecare diverse alimente, făină, ouă, zarzavaturile pentru pregătirea bucatelor. Intrucât acestea nu au ajuns, s'au mai procurat, după necesitate, diverse cantități de alimente. Vasele de bucătărie, tacâmurile, etc. le-a pus la dispoziție Reuniunea Femelor Române.

Intenția cursului a fost ca să se deprindă gospodinele noastre să pregătească mâncări simple, sănătoase, gustoase și variate, ținând cont mai ales de pătura săracă a populației. Am avut de luptat la început cu multă neînțelegeră dar aceasta a scăzut succesiv cu fiecare zi astfel că până la sfârșit toate elevele erau entuziasmate.

Asemenea s'a pus greutate mare pe curățenle, ordine, așezarea igienică a mesei și pe serviciul ordonat la masă.

Din alimentele ce ne-au stat la dispoziție, în fiecare după amiază grupe de serviciu dintre eleve pregăteau, sub supravegherea și după indicații-

nle conducătoarelor, două până la trei feluri de mâncări în cantitate cam pentru șase persoane, explicându-se cantitățile necesare, pregătirea mâncărilor, serviciul lor și eventual păstrarea lor.

La urmă se servea masa din mâncarea pregătită pentru 6 persoane astfel că toate elevele prezente, puteau să guste fiecare câte puțin din fiecare mâncare pregătită.

Rețetele celor mai multe din mâncările pregătite au fost scrise și multiplicare la mașină, primind fiecare elevă câte un exemplar.

La sfârșit, cursul de bucătărie a fost încheiat cu o masă comună adusă sau plătită de cursiste sau participante.

Credem că prin acest curs s'a făcut un foarte prețios serviciu gospodăriilor rurale din comuna noastră. Cursistele și-au îmbogățit cunoștințele, au prins gust de ordine și curățenle și au înțeles rostul variației și igienei în gospodăria proprie.

Președinte,
Protopop Ioan Ludu

(Sfârșitul în Nr. viitor).

Primăria Com. Satulung — Jud. Brașov

Nr. 1872/1943.

Publicațiune

Se aduce la cunoștință generală că, în ziua de 7 Iulie 1943 ora 9 a. m. în localul primăriei comunei Satulung, județul Brașov, se va ține licitație publică cu oferte scrise, închise și sigilate pentru darea în antrepriză a lucrărilor de construirea gardurilor și zidurilor la Dispensarul comunal.

Valoarea lucrărilor dela care începe licitația este suma de Lei 190.000. Garanție 10% din prețul de strigare.

Licitatia se va ține cu respectarea dispozițiilor art 88—110 din L. C. P.

Satulung, 15 Iunie 1943.

Primar: Gh. Roșculeț.

Notar: N. Căndea.

Primăria Com. Zărnești — Jud. Brașov

Nr. 1637—1943.

Publicațiune

Se aduce la cunoștință publică că, în ziua de 1 Iulie 1943, orele 10, se va ține în localul acestei primării, licitație publică cu oferte închise, pentru arendarea chioscului din piața comunală, de sub Nr. casei 895.

Arendarea se va face până la 31 Martie 1944.

Prețul de strigare este de 1500 lei lunar.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie.

Zărnești 17 Iunie 1943.

Primar:

Dr. Zevedeu Aldeșiu

Notar, Iosif Minea

106 ani de luptă românească are
„GAZETA TRANSILVANIEI”

NOI nu avem subvenții dela
nimic.

Federala „CARPAȚII” Brașov

Din depozitul său Str. Gen. Traian Moșoiu Nr. 67
(Antrepozitele Albina) gară

Pentru scurt timp vinde vinuri vechi, gustoase, de bună calitate, recolta 1938, 1940 și 1941, la prețuri excepțional reduse:

Alligote de Basarabia	Lei 120 litrul
Grasă de Drăgășani	Lei 125 litrul
Alb superior	Lei 120 litrul
Pinot gris	Lei 140 litrul ^{3/4}
Alb de masă	Lei 110 litrul
Riesling de Basarabia	Lei 120 litrul
Apă minerală Lipova	Lei 25 sticla, dela 100 în sus

Diferite specialități la sticle închise.

Vânzarea la prețurile de reclamă, serviciul prompt și conștințios, loco depozit.

De asemenea avem de vânzare un număr de bidoane de diferite mărimi, la prețuri reduse față de piață, precum și un filtru mare cu 16 rame completate cu pânze și 50 lădiți de transportat sticle.

Mica publicitate

Icoane pe sticlă

cumpără Muzeul „Astrei” Brașov, (B-dul Regele Ferdinand No. 12).

Vând mașină cu aburi 6 H. P., și o presă de făcut cărămidă. Informațiuni la Ion Marin Codlea.

Uzinele „ASTRA” Brașov

caută

MORAR DESTOINIC

și cu practică la moara de măcinat grâu și orz.

Ofertele se primesc la Uzinele „Astra” Brașov.

Tipografia „Astra” Brașov

caută

Ucenici români

Se caută spre imediată angajare vânzători în fierărie, neconcentrabili. A se adresa la ziar.

Asociația Comunelor Săcelene de Tâmplărie
COMUNA CERNATU BRAȘOV

Publicațiune

Asociația Comunelor Săcelene Tâmplărie, angajează pentru atelierul de tâmplărie și mobilă de lux, maștrii tâmplari și ucenici români.

Condițiunile favorabile. Doritorii se vor adresa la Pretura Cernatu, în comuna Cernatu.

Cernatu, 11 Iunie 1943.

Președinte: Pretor,

Mayor Vasilescu

Secretar: Vlădășel

Primăria Municipiului Brașov

Nr. 11273/943

Of. Economic Municipal

Publicațiune de licitație

Pentru procurarea a 3100 m. c. pletriș de râu ciuruit, necesar la întreținerea drumurilor Municipiului, se va ține la această Primărie în ziua de 2 Iulie a. c. ora 12, o tratare prin bună învoială cu oferte închise, timbrate și sigilate în conformitate cu dispozițiunile prevăzute de art. 88—110 din L. C. P. și Decretelor Legi Nr. 200, 2582 și 285.

Valoarea devizului este de lei 3.881.000.

Caletul de sarcini, devizul și informațiunile se pot primi la serviciul economic al Primăriei.

Brașov, 16 Iunie 1943.

p. Primar: Dr. E. Fleischer

p. Secretar General:

Șeful Serviciului:

m. p. T. Stinghe

Abonațiilor

le aducem aminte că nu trăim din subvenții.

Informațiuni

Abonamente de sprjin

D-na Elena Condurachi,
București Lei 2000
Mitiță Constantinescu, fost
ministru și guvernator
al Băncii Naționale,
București Lei 1000
Pop Victor, farmacist,
Sibiu Lei 1000
Ioan Bianu, avocat, Blaj 500

DESPRE BRAN

în ciclul „Sate transilvane” va
vorbi la Radio d-l Ion Colan,
conducătorul ziarului nostru, sâmbă-
tă, 26 Iunie c. ora 20-40

**Duminică 27 Iunie ora
16 va avea loc producția clasei
de pian a d-nei Lia Busulo-
ceanu, în sala de lectură a Bi-
bliotecii „Astra”, B-dul Ferdinand
12. Intrarea numai cu invitații.**

Te-Deum aniversar

La împlinirea celui de al 2-lea an
dela intrarea noastră în războiu, s'a
oficiat cu o impresionantă solemnitate
Te-Deum-uri în toate bisericile din ora-
șul nostru.

În biserica Sf. Adormiri din Piața
Libertății au participat reprezentanții
tuturor autorităților militare și civile,
cum și reprezentanții diplomați din
localitate ai țărilor aliate.

„Astra” Tohanul Nou și Peștera

sunt rugate să comunice despărță-
mântului central județean Brașov
data la care vor organiza serbarea
instalării aparatelor de radio, spre
a putea participa și delegații comi-
tetului.

Inscrierile la Școala de con- ductori de automobile

Inscrierile la școala de Conduc-
tori de Automobile din Str. Spitalului
Militar No. 7 se fac cu începere dela
15 Iunie și până în seara zilei de 30
Iunie a. c.

De asemenea la Școală sunt 5 lo-
curi de elevi mecanici pe 4 ani și vor
fi primiți numai absolvenți a cel puțin
4 clase primare și etatea între 12—16
ani. Candidații trebuie să fie de origi-
ne etnică română sau germană.

Cinema „Astra”

Dela 25 Iunie

Pat și Patachon

in

Cavalerii veseli

Cinema „ARO”

prezintă

Patimi încătușate

Cu :

FOSCO GIACCHETTI
ANETTÉ BACH

Cronica Războiului

SVONURI

de **Mardare Mateescu**

De câteva zile ziarele euro-
pene și agențiile de presă ale pu-
terilor Axei desmint categoric svon-
urile de pace răspândite de
agenția „Reuter”.

Prima desmintire, cum era și
firesc, a făcut-o Italia. Agenția
„Reuter” a anunțat că sâmbătă
dimineața au circulat insistent
svonuri la Alger că emisari de
pace italieni ar fi sosit în acel
oraș și că se menționa chiar nu-
mele principelui moștenitor Um-
berto și al mareșalului Badoglio.

Această informație — declară
agenția italiană „Ștefani” — este
atât de absurdă, încât se desminte
prin ea însăși. Ce motive are oare
agenția „Reuter” pentru a se face
atât de ridicolă, difuzând astfel de
prostii care dau o idee destul de
tristă despre seriozitatea servi-
ciilor sale.

Referindu-se la știrea publi-
cată de ziarul suedez „Nya Dagligt
Allehanda” asupra unor preținse
negocieri de pace germano-sovie-
tice care ar fi duse la Stockholm,
agenția D. N. B. află în această
privință că știrea este în întregime
inventată și că prin răspândirea
unor știri în care se vorbește de
conversații de această natură și
de combinații în legătură cu ele
se urmăresc manevre grosolane de
care inamicii puterilor tripartite se
folosesc pentru a înșela opinia
publică mondială.

Natural lumea tânjește după
starea de liniște de altă dată. Cu-
vântul „pace” este rostuit cu emoție
de toate popoarele lumii. Nimeni
nu mai dorește însă o pace de
scurtă durată, iar o astfel de stare
nu poate aduce decât victoria
armelor. Și cum bătălia cea din
urmă nu s'a dat, svonurile de pace
sunt desmintite dela sine.

Regele Angliei în Africa de Nord

În cursul săptămânii trecute Re-
gele George al Angliei a vizitat Africa
de Nord. Despre această vizită agenția
„Ștefani” comunică: „Se anunță din
Alger că vizita Regelui Angliei în Al-
geria a fost primită fără entuziasm și
chiar cu o oarecare descurajare de către
cercurile politice franceze și de
populația franceză. Se observă în spe-
cial și o oarecare amărăciune că pentru
a se ajunge la o primă ședință plenară
a comitetului de eliberare a fost nece-
sară încă odată intervenția străină în
persoana Regelui Angliei.

Din altă sursă se constată că
vizita Regelui George a avut drept
scop principal să contracareze într-o
măsură oarecare influența tot mai mare
a Statelor Unite care încearcă să
excludă orice concurență britanică, fie
morală, fie materială, din Africa unde
Statele Unite au reușit să se impună
dela început în așa măsură încât au
preluat, prin generalul Eisenhower, con-
ducerea operațiilor.

Neîncrederea și descurajarea spor-
esc la Francezii stabiliți în Algeria,
care au început să-și vândă proprie-
tățile imobiliare pentru a pleca fie în
Franța, fie în alte țări.

Capitaliștii evrei nord-americani,
care au pus mâna pe mine, bănci și
pe principalele industrii, sunt acei care

profită de pe urma acestor împrejurări
spre a pune mâna, în condiții foarte
avantajoase, pe cele mai fertile mari
proprietăți fonciare.

Dela aceste operațiuni Englezii
sunt aproape complet excluși”.

La svonurile de pace dacă adău-
găm vizita Regelui George precum și
bombardamentele aeriene împotriva Ita-
liei, ne dăm seama că se exercită o
presiune tot mai mare asupra poporu-
lui italian pentru a-l determina să iasă
din actuala conjunctură politică și mili-
tară. În această privință se ridică un
glas neutru. „Gazette de Lausanne”
scrie: „Oratorii oficiali din Londra și
Washington spun că poporul italian ar
trebui să ceară pace. Dacă ar trebui
să dăm crezământ acestor sirene mo-
derne, Italia nu ar avea decât de câș-
tigat procedând la o schimbare a a-
lianțelor.

Ea ar avea atunci siguranța de a
regăsi în lumea de mâne locul care i
se cuvine printre puterile coloniale.

Aceste oferte sunt evident atră-
gătoare, dar după o singură clipă de
reflexiune ne și putem da seama că
realizarea lor nu este de loc simplă.
Istoria recentă dovedește că niciun po-
por care a încetat lupta nu se poate
bucura de această hotărîre luată. Ar-
matele Belgiei, Olandei și Franței au
capituat, dar niciuna din ororile răz-
boiului nu au fost economisite populații-
lor civile de acolo. Probabil că Italia
ar cunoaște și ea același lucru. Și apoi
cum și-ar putea Anglia menține promi-
șiunile ei în materie colonială? Ar
permite Italiei să se inapozeze în Ethio-
pia alungând din nou pe Negus de a-
colo; ar lăsa-o să se instaleze din nou
în Libia?

Pe de altă parte este greu să fie
descoperite semnele unei diminuări a
moralului italian în împrejurările de față.
Dimpotrivă sunt mai vizibile semnele
unei întăriri a moralului.

În concluzie Italia oficială pare
ferm decisa la o rezistență până la ca-
păt în cazul unei invaziuni directe și
nimeni nu ne îngăduie să ne îndoim că
nu se va face astfel în momentul de-
cisiv”.

Dorința Sovietelor

Ultimele declarații făcute de Lit-
viov, ambasadorul Rusiei la Washing-
ton, au fost comentate pe larg de presa
italiană. Au interesat mai ales părțile
referitoare la dorința Rusiei Sovietice de
a avea o ieșire la Mediterană, în Marea
Egee și la Adriatică, prin încorporarea
Triestului la statele slave de sud, reîn-
viate în cazul unei victorii rusești.

Ziarul „La Stampa”, comentând
în editorialul său aceste declarații scrie
între altele: „Ambițiile sovietice la Adria-
tica se oglindesc însă asupra destinului
întregii Europe. Realizarea planurilor
bolșevice (și cine s'ar putea opune acelor
planuri în cazul când forțele Axei
ar fi învinse?) ar însemna hegemonia
rusească asupra întregului bazin dună-
rean, deoarece pentru a se ajunge la
târmurile Adriaticii trebuie să se pună
mai întâi mâna pe Viena și Budapesta.
Care va fi atunci tranșea europeană
împotriva bolșevismului? Niciuna! Ne
întoarcm deci la fatalul punct de ple-
care și anume: dacă va fi învinsă Axa
soluția logică și inexorabilă ar fi una
singură: bolșevizarea întregului conti-
nent european”.

Mersul războiului

Ultima săptămână e lipsită de e-
venimente militare mai importante. O-
pinia publică de pretutindeni își pune
întrebarea: cum se vor desfășura în
viitor operațiile militare?

Suntem în plină vară și totuși o-
fensiva nu a început din nicio parte.

Războiul împotriva bolșevismului a în-
ceput la 22 Iunie 1940. Evenimentele
care au urmat se cunosc. După ofen-
siva victorioasă de vară s'a stabilit o
linie de rezistență, așteptându-se ve-
nirea anotimpului favorabil desfășură-
rilor marilor bătălii. Ofensiva anului 1942
a adus noi succese, iar la 8 Mai, în
dorința de a avea inițiativa acțiunilor,
Rușii au atacat puternic în regiunea
Harcov. Acțiunea rusă a fost paralizată
de contraatacul german și forțele ger-
mane și române și-au continuat înain-
tarea întreruptă în cursul iernei, ajun-
gând la malurile Volgei și în văile
Caucazulului.

În iarna trecută au intervenit e-
venimente care au rectificat frontul
stabilindu-se o linie de rezistență pe
care se găesc astăzi forțele germane
și române încă dela începutul lunii
Martie.

De patru luni nimic nu a schim-
bat pozițiile și nicio bătălie mai mare
nu a avut loc, afară de cele dela capul
de pod Cuban.

Cercurile militare spun că forțele
aliate și cele sovietice sunt gata pen-
tru orice acțiune, adică și pentru ofen-
sivă și pentru defensivă. Deocamdată
însă niciuna din părți nu dă tonul în-
ceperii marilor încercări. Se așteaptă
clipa potrivită.

În ceea ce privește acțiunea so-
vietică s'a declarat că va porni odată
cu debarcarea aliaților pe continent.
Comandamentul german privește eve-
nimentele cu același calm dovedit în
cei patru ani de războiu. Ofensiva ger-
mană nu va porni decât în momentul
în care certitudinea unei victorii o va
impune. Așa dar liniștea de pe fron-
turile de luptă este liniștea dinaintea
furtunei. Că nu se știe unde și când
va izbucni.

Privitor la invazia continentului,
forțele Axei au luat toate măsurile și
așteaptă ca acțiunea să se producă
pentru a se da replica necesară. În
cazul când acțiunea de invazie va în-
târzia, forțele Axei vor fi concentrate
pentru obținerea deciziei pe frontul ră-
săritean. Pentru această decizie sunt
gata de luptă 120 de divizii, noi căci
s'au înlocuit toți bărbații din uzine și
birouri cu femei. Se crede deci că deși
primăvara și începutul verii acestui an
au fost calme, sfârșitul verii va însemna
mult în istoria actualului conflict mondial.

Acțiunea pe frontul de Răsărit
s'a mărginit la atacuri din partea so-
vieticilor date la Nord de capul de
pod Cuban, atacuri care au rămas fără
rezultat. Aviația a scufundat la gurile
Volgei două vase de comerț. În Marea
de Azov s'a dat o luptă scurtă între
vase de protecție ale marinel de răz-
boiu sovietice.

În apus acțiunea aviației germane
s'a făcut mult simțită. În regiunea ma-
ritimă a Pantellariei au fost lovite grav
un vas de transport și un mic vas de
războiu. Portul algerian Gğelli a fost
bombardat. Cu această ocazie a fost
distrus un vas de transport și au fost
avariate alte două.

„GAZETA TRANSILVANIEI”

Redactor responsabil
ION COLAN

Redacția și Administrația
BRĂȘOV

B-dul Regele Ferdinand No. 12

TEL 1513

Abonamentul anual Lei 400

Autorități și Societați Lei 800

Membrii „Astrei” din

comunele jud. Brașov

și refugiații săteni din

Ardealul de Nord Lei 200